

изминали оттогава. Ей тамъ, надъ тепавицата, по едно малко и отдавна отнесено отъ пороя мостче, въ късна полунощна доба съ стисната въ ржка пушка, съмъ преминалъ за пръвъ пжъ спокойната днесъ Бистрица. Тогава тукъ още върлуваше турската робия и излетуването можеше да става само ноще и то съ чета. Заминавахме къмъ Пиринъ. Войвода ни бѣше Христо Чернопѣвъ, храбъръ мжжъ отъ село Дерманци, Луковитско. Цѣлиятъ си животъ той посвети на борбата за освобождението на Македония и загина геройски въ тази борба. И всичкитѣ ми други другари до единъ сж покойници.

Съ тѣзи спомени за отлетѣли дни стигамъ срѣдището на селото. До рѣката има мѣсто само за две три кръчми, а училището, черквата и кжщитѣ сж накацали по околнитѣ чуки, разядени отъ страшни пороищни долища.

Благодарение любезността на стария учителъ, мѣстенъ планинецъ, можахъ да науча всичко, що се знае за миналото на това залутано въ рилскитѣ дебри селище. Споменитѣ отъ това минало и вещественитѣ следи отъ него ни каратъ да се спремъ предимно надъ махалата Миало (Мигало, Михало) и нейнитѣ поддѣления — колибитѣ: Дрѣно, Влаховци и Светецо.

Светецо се нарича единъ малъкъ долъ, що иде отъ Поромировския кладенецъ на самото планинско било. Съ водата на този долъ нѣкога се е водоснабдявалъ стариненъ манастиръ св. Димитъръ, отъ който сега личатъ само слаби следи. И смжтенъ споменъ за него. Предполага се, че въ тази стара светиня се е подвизавалъ известно време св. Иванъ Рилски, преди да се настани надъ сегашния Рилски манастиръ. Но за това пребивавание нищо опредѣлено не се знае.

Светецо се влива въ р. Ковачица, дѣсенъ притокъ на Бистрица.

Сжщинското име на Ковачица, споредъ мѣстното